

ἀποκαλύπτουσα τὰ μυστήρια δι' ὧν κατέστη βωμολαιότερα καὶ γενναϊότερα τῶν καλητέρων ἵπποτων μακροῦ. — Τὸ μυστήριόν μου, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, συνίσταται εἰς τὸν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἔρωτά μου, καὶ εἰς τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Κάρολον Ζ'. ἀδίκως ἐκθροισθέντα, ἀφροσύνῃ μου.

— Ἄκουσον, Ἰωάννα, ἐπανελάβεν ὁ ἐπίσκοπος Κωσῶν, δὲν ἔχομεν καιρὸν διὰ χάσιμον εἰς λέξεις ἀνωφελεῖς. Ὑπάρχει τι ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν σ' ἐξέτασα δημοσίως, καὶ τοῦτο ἐπραξα ὅπως διατηρήσω μέσον τι πρὸς σωτηρίαν σου· ἀποκριθῆτι μοι εὐκρινῶς ἐπὶ τοῦ πράγματος τούτου, καὶ σοὶ ὁμῶς ἐπὶ τοῦ εὐαγγελίου ὅτι θέλεις ἀπελευθερωθῆν ἐν τῇ στιγμῇ.

— Ἀποκρίνομαι, εἶπεν ἡ κόρη, ἰάν αἱ ἐρωτήσεις σου δὲν ἀφορῶσι προδοσίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ μου, κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ κατὰ τῆς Γαλλίας.

— Δὲν σοὶ ζητῶ προδοσίαν, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος Κωσῶν, ἀλλὰ ζητῶ τὴν ἀλήθειαν.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, θέλω σοὶ τῆ εἶπει καθαρὰν καὶ γυμνῇ.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος, οὗ καθ' ἣν ἡμέραν παρευρέθη εἰς τὴν χρίσιν τοῦ αἰσχροῦ βασιλέως Καρόλου Ζ', ἀπεσύρθη μετὰ σοῦ καὶ δύο ἄλλων ἵπποτων εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα, καὶ οὗ ἐκεῖ σὺ ἐπέχυσας ὑγρὸν τι εἰς ἀγγεῖον, εἰπούσα — Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ ἀληθές ποτὸν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας; —

Ναί, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, τοῦτο μὲ καθιστᾷ βασιλέα μᾶλλον ἢ τὸ ἅγιον μῦρον, διὰ τοῦτο ἤξιώθη τὸ ὀνόματος νικητοῦ, καὶ ἐπὶ ζωῆς μου δὲν θέλω πῖει ἕτερον.

— Πιθανὸν, ἀπήντησεν Ἰωάννα, νὰ εἶπον τοῦτο, καὶ ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς· ν' ἀπεκρίθη τι παραπλήσιον· καὶ ἀληθῶς εἶπειν, ἤρη τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, ὡς ἂν ἤμην παρούσα.

— Καλλὰ λοιπὸν! εἶπεν ὁ Κωσῶν, διδάξόν μας τὴν κατασκευὴν τοῦ θαυμασίου τούτου ποτοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐίκησεν ὁ Κάρολος τοὺς ἐχθρούς του, καὶ κατέστη βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καὶ σοὶ ὁμῶς καὶ αὐθις, ὅτι πρὸ τῆς πρωίας θέλεις ἐξέλθει ἐντεύθεν σῶα καὶ ἀθλαθῆς.

Ἡ Ἰωάννα προσέβλεπε τὸν ἐπίσκοπον Κωσῶν, μετ' ἐκπλήξεως τοσοῦτον ἐπιτηδείας, ὥστε ἤθελον πιστεύσει ὅτι ἦτο πραγματικὴ ἰάν δὲν ἰγνώσκον τὴν φρικτὴν ἀπιστίαν τῆς κύρης ταύτης· εἶτα εἶπε πρὸς τὸν Κωσῶν.

— Τὸ ποτὸν, Πανιερώτατε, ἦτο οἶνος ἐκ τοῦ ἀμπελῶνος τῆς Beims, οἶνος ἀδόλος καὶ φυσικός.

— Κατηραμένη μάγος! ἀνεβόησεν ὁ ἐπίσκοπος ἀγανακτήσας, οὐδεὶς λοιπὸν φόβος θέλει σὲ ἀναγκάσει νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Φεῦ! τὴν ἀλήθειαν λέγω καὶ οὐδὲν πλεόν. Τὸ ποτὸν ἦτο οἶνος, οὔτε πλεόν οὔτε ἔλαττον οἶνου, καὶ τοῦτο ὁμῶς ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου.

— Προετοίμασον τὸ πύραυλον καὶ ἀναψον τοὺς ἀνθρακας, μοὶ εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος, καὶ θὰ ἴδωμεν ἰάν ὁ πόνος καὶ οἱ θάνατοι δὲν δυνηθῶσι ν' ἀποσκάσωσι ἀπ' αὐτῆς τὸ μυστήριον.

— Θεέ μου! θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα γονυπεήσασα· μή με βασανίζητε· μή κατασπαράττητε τὰς σάρ-

κας μου· εἶμαι ἤδη ἀσθενής, διότι ὁ Κύριος ἀπέστειψε τὸ βλέμμα του ἀπ' ἐμοῦ· πῶς νὰ εἶπω ὅτι δὲ εἶναι δὲν γνωρίζω οὔτε μαγείας, οὔτε τεχνάσματα.

— Καὶ ἐντοσοῦσώ, εἶπεν ὁ Κωσῶν, ὁμολογῆτι ἐπιτάλῃ μου μετὰ τοῦ βασιλέως περὶ τοῦ ποτοῦ.

— Φεῦ! πανιερώτατε! ἄκουσόν μου, ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Ἡμέραν τινὰ πολλοὶ αὐλικοὶ, ἀμα κούσαντες τοὺς λόγους μου ἐπέεθθησαν, διότι τότε ἐνεπεῖομένη ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, οἱ δὲ λόγοι μου εἶχον τὴν χάριν τῆς πειθοῦς. Οἱ αὐλικοὶ οὗτοι μὲ ὠδήγησαν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου διεμένον ὁ βασιλεὺς. Ἐντὸς τοῦ οἴκου πολλὴ ἐγένετο θόρυβος, οἱ δὲ ὑπῆρταν διετρέχον τὰ οἰκήματα κομίζοντες οἱ μὲν καρπύς, οἱ δὲ οἶνος οἱ δὲ ἄλλα. Μὲ εἰσῆγαγον εἰς αἰθυσίαν ὅπου πολυτελὲς γεῦμα ἀφεδῶς ἦτο παρατεθημένον. Ὁ βασιλεὺς καθήμενος ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τραπέζης ἦτο ἤδη κατελιημένος ὑπὸ τοῦ οἴνου· ἐψαλλεν εὐθύμως κατὰ τὰς συμφορὰς ὑφ' ὧν ὁ λαὸς του κατεμαρτίσθητο. Ἄμα μὰς εἶδε εἶπε πρὸς τὸν La Hire, ἕνα τῶν ὀδηγῶν μας.

— Πῶς σοὶ φαίνεται αὐτὸ τὸ συμπόσιον, — λέγει εἶπεν ὁ La Hire, ὅτι δὲν δύναται τις εὐθυμώτερον νὰ χάσῃ τὸ βασιλεῖόν του. — Ἐξέλθε ἀνεβόησεν ὁ Κάρολος, ἐξώ οἱ κακοὶ σύμβουλοι! Ζήτησὲ οἶνος καὶ ἡ εὐθυμία; —

Κάλλιστα εἶπον, Μεγαλειό. Ζήτησὲ οἶνος καὶ ἡ εὐθυμία! —

— Αὐτὸ εἶναι φρόνιμον, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἰωάννα, σὲ διορίζω ἀρχιορχόνου μου, ἐλάβον τότε τὴν πραγματῆν, καὶ χύσασα ἐντὸς τοῦ κύλικος τοῦ βασιλέως, ἐπὶ ἐν πρώτῃ κατὰ τὴν συῆθειαν. Ἀλλὰ μόλις κατέστη σταγόνας τινδρῶς, καὶ ἔβριψα τὸν κύλικα μακρὰν εἰσπίπτοντα — τί ἀχρεῖος οἶνος! Μὰ τὸν θεόν, εἶσαι παρξίνος· εἶπεν ὁ Κάρολος, ὁ οἶνος οὗτος εἶναι ἀπὸ τὴν ὠραίας μας ἐπαρχίαν τῆς Καμπανίας.

Δὲν εἶπ' ἀληθῆς, εἶπεν ὁ Καμπανίτης οἶνος, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ πίωσιν οἱ βασιλεῖς παράγεται ἐκ τῆς πόλεως Beims, ὅπου εὐρίσκονται οἱ Ἀγγλοὶ. Ἄμα ἐπῆρα τὴν λέξιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν θεοβίως ὁ θεὸς μὲ ὑπαγόρευσε, ὅλοι οἱ παρεστῶτες ἐχειροκρότησαν κροτῶντες καὶ σείοντες τὰ χεῖρα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐκμεθυθεὶς ἠγέρθη αἴφνης, καὶ ἔειπεν· ὁ οἶνος οὗτος εἶναι ἀπὸ τῆς ἐξοχίας τοῦ ἀνέκραξε α' Ὄθεν, ἡ εὐχὴ αὕτη ἐστὶν ἡ εὐχὴ τοῦ ἀπαιτῆ ὡς καὶ δι' ἐμέ· δὲν θέλομεν πῖει κομῆται τὴν οἶνον ἢ εἰς τὴν πόλιν τῆς Beims — Ἐγὼ δὲ ἴδωμαι οἶνος οἶνοχόστει, Μεγαλειότατε. Γινώσκετε, πανιερώτατε, πῶς ἐπληρώθη αὕτη ἡ εὐχὴ, πῶς ὁ θεὸς ἀπέδωκεν εἰς χεῖράς μας τὴν Ἀδρηλίαν καὶ τὴν... καὶ πῶς ἡ τελειὴ τῆς χρίσεως ἐξετελέσθη. Ἐξελθόντος τοῦ βασιλέως πρὸς στιγμὴν, διότι ἦτο καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ καύσωνος καὶ τοῦ κόπου, προσήγαγον τῶν φιάλην πλήρη οἴνου, οἶνοχόστει τότε καὶ εἶπον· ἤδη μὲ ἀνεθυμήσατε· τί δὲ ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς; εἶπεν εἶναι γνωστόν. Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια, ἐκτὸς ταύτης οὐκ ἄλλο ὑπάρχει.

Τὸ διήγημα τοῦτο ἠρέθισε τὰ μέγιστα τὸν ἐπίσκοπον· διότι δὲν ἴδιδε ποσῶς πιστὸν εἰς τὸν μῦθον τοῦ μάγου γυναικῆς· καὶ μὲ δίδαξε νὰ τὴν βασανίσῃ τῆς πεπυρακτωμένης λαβίδος, δι' ἧς τῆς κατεστρατήγας σάρκας τῶν σκελῶν καὶ τοῦ στήθους· ἀλλὰ ἠδυνήθημεν νὰ ἐξαγάγωμεν οὐδὲ κερατῆαν πλεόν τοῦ